

جایگاه «موعود» در آیین یهود

دورنمایی از جهان نوین که در آثار نویسندگان یهودی آمده است، بیان کننده این معناست که خدا در آخرالزمان جهان را دگرگون خواهد کرد و صالحان از ظالمان و اشرار جدا خواهند شد، هر چند این پیروزی در آثار یهود به رهبری مسیح حاصل می‌شود.

دورنمایی از جهان نوین که در آثار نویسندگان یهودی آمده است، بیان کننده این معناست که خدا در آخرالزمان جهان را دگرگون خواهد کرد و صالحان از ظالمان و اشرار جدا خواهند شد، هر چند این پیروزی در آثار یهود به رهبری مسیح حاصل می‌شود.

به گزارش خبرگزاری فارس، انتظار موعود، موضوعی است که در همه مذاهب بزرگ جهان و از جمله دین یهود، از اهمیت خاصی برخوردار است، آرزوی ظهور یک مصلح بزرگ جهانی، در همه مذاهب مشترک بوده و از اصول مسلم اعتقادی این ادیان به شمار می‌رود.

این امر، علاوه بر اینکه از تعالیم دینی کتب آسمانی، مانند تورات، انجیل و قرآن کریم به حساب می‌آید، از اموری است که به سرنوشت بشریت و تکامل انسان هم ارتباط دارد، به عبارت دیگر، وقتی انسان ناامید می‌شود و می‌بیند که با وجود این همه ترقی و پیشرفت‌های فکری و علمی، روز به روز به فساد و تباهی بیشتری کشیده می‌شود و اختراعات و اکتشافات حیرت‌آور، نتوانسته انسان را از سردرگمی نجات دهد، بنا به فطرت ذاتی خود، متوجه درگاه خداوند بزرگ می‌شود و از او برای رفع ظلم، ستم و بحران‌های روحی و معنوی کمک می‌جوید، از این رو، در همه قرون، آرزوی موعود جهانی، در دل‌های خداپرستان وجود داشته است، مرکز تخصصی مهدویت در نوشتاری به جایگاه «موعود در آیین یهود» پرداخته است که در ادامه می‌آید:

پیامبر دین یهود - یا بنی اسرائیل - حضرت موسی(ع) است، یهود یکی از سه دین بزرگ توحیدی جهان است و اسم خاص خداوند در این دین «یهوه» است.

«عهد عتیق» نامی است که مسیحیان در مقابل عهد جدید خود به کتاب یهودیان داده‌اند که البته به هر دو عقیده دارند، عهد عتیق 39 کتاب دارد و از نظر موضوع به سه بخش تقسیم می‌شود:

1- تورات و بخش تاریخی عهد عتیق

2- حکمت، مناجات و شعر مانند کتاب ایوب و کتاب مزامیر

3- پیشگویی‌های انبیا مانند کتاب یونس، کتاب زکریا و کتاب حَبَقُوق

کتاب مقدس یهودیان یعنی «تورات» در آغاز عهد عتیق قرار دارد و هر بخش آن به نام «سفر» و هر سفر به چند باب و آیاتی چند تقسیم شده است و تفسیری که علمای یهود بر آن نوشته‌اند «تلمود» نام دارد.

یهودیان پس از نخستین ویرانی شهر قدس، همواره در انتظار یک رهبر الهی فاتح بوده‌اند که اقتدار و شکوه قوم خدا را به عصر درخشان داوود و سلیمان برگرداند.

آنان معتقدند نجات دهنده آخرالزمان، مسیح (ماشیح) به معنای مسح شده خداوند است که جهان مطلوب و درخشان آینده را می‌سازد، به اعتقاد همه یهودیان، نجات‌دهنده (مسیح) انسانی همانند دیگران است؛ اما برخوردار از جلوه و جبروت خدایی. او جهان را با نور خویش که جلوه‌ای از نور خدا است روشن خواهد کرد.

در زبور داوود که تحت عنوان مزامیر در عهد عتیق آمده، تقریباً در هر بخش از آن، اشاره به ظهور منجی آخرالزمان و نوید پیروزی صالحان بر شریران و بالأخره تشکیل حکومت واحد جهانی و تبدیل ادیان و مذاهب گوناگون به دینی واحد و جهان شمول دیده می‌شود:

«زیرا که شریران منقطع خواهند شد و اما منتظران خداوند، وارث زمین خواهند شد. هان بعد از اندک زمانی شریر نخواهد بود،

در مکانش تأمل خواهی کرد و اما حلیمان وارث زمین خواهند شد ... زیرا که بازوان شیر شکرسته خواهد شد. و اما صالحان را خداوند تأیید می‌کند، خداوند روزهای کاملان را می‌داند و میراث آن‌ها خواهد بود، تا ابدالآباد»(1)

دورنمایی از جهان نوین و ظهور مسیحا که در آثار نویسندگان یهودی آمده است، بیان کننده این معناست که خداوند متعال در آخرالزمان جهان را دگرگون خواهد فرمود و صالحان و ابرار از ظالمان و اشرار جدا خواهند شد و این روزگار پر از ظلم و جور به پایان خواهد رسید، هر چند این پیروزی در آثار یهود به رهبری مسیح با القابی مانند «فرشته منتخب داوود» حاصل می‌شود.(2)

در کتاب حبقوق نبی نیز از دیگر بخش‌های مجموعه عهد عتیق آمده است:

«اگر چه تأخیر نماید، برایش منتظر باش، زیرا که البته خواهد آمد و درنگ نخواهد کرد ... بلکه جمیع امت‌ها را نزد خود جمع می‌کند و تمامی قوم‌ها را برای خویشتن فراهم می‌آورد».(3)

شور و التهاب انتظار موعود در تاریخ پر نشیب و فراز یهودیت موج می‌زند، یهودیان در طول تاریخ، هر گونه خواری و شکنجه را به این امید بر خود هموار کرده‌اند که روزی مسیحا بیاید و آنان را از گرداب ذلت و درد و رنج برهاند و فرمانروای جهان گرداند، در عصر ما هم که یهودیان صهیونیست به پا خاسته و با اشغال فلسطین، در صدد برآمده‌اند حقارت همیشگی قوم یهود را برافکنند، چیزی از تب و تاب انتظار موعود کاسته نشده است. درست است که اقلیتی ناچیز از یهودیان بر اثر دلبستگی شدید به امیدهای قدیم، تشکیل دولتی صهیونیستی را مخالف آرمان مسیحایی شمرده و پیوسته با آن مخالفت کرده‌اند، ولی اکثر یهودیان آن را با جان و دل پذیرفته و آن را رهگشای عصر مسیحا دانسته‌اند.

هم اکنون صهیونیست‌های اشغالگر فلسطین، علاوه بر دعاهای مسیحایی روزانه، در پایان مراسم سالگرد بنیانگذاری رژیم اسرائیل غاصی، پس از دمیدن در شیپور عبادت، این گونه دعا می‌کنند: «اراده خداوند، خدای ما چنین باد که به لطف او شاهد سپیده‌دم آزادی باشیم و نفخ صور مسیحا گوش ما را نوازش دهد».(4)

*پی‌نوشت‌ها:

1-مزامیر، مزمور 37، آیه‌های 9-18، به نقل از محمد خادمی شیرازی، یاد مهدی(عج)، ص 46.

2- تاریخ ادیان، ترجمه علی اصغر حکمت، ص 365.

3-حبقوق نبی، فصل 2، آیه‌های 3-5، به نقل از علی‌اکبر مهدی‌پور، او خواهد آمد، ص 122.

4-حسین توفیقی، آشنایی با ادیان بزرگ، ص 102.